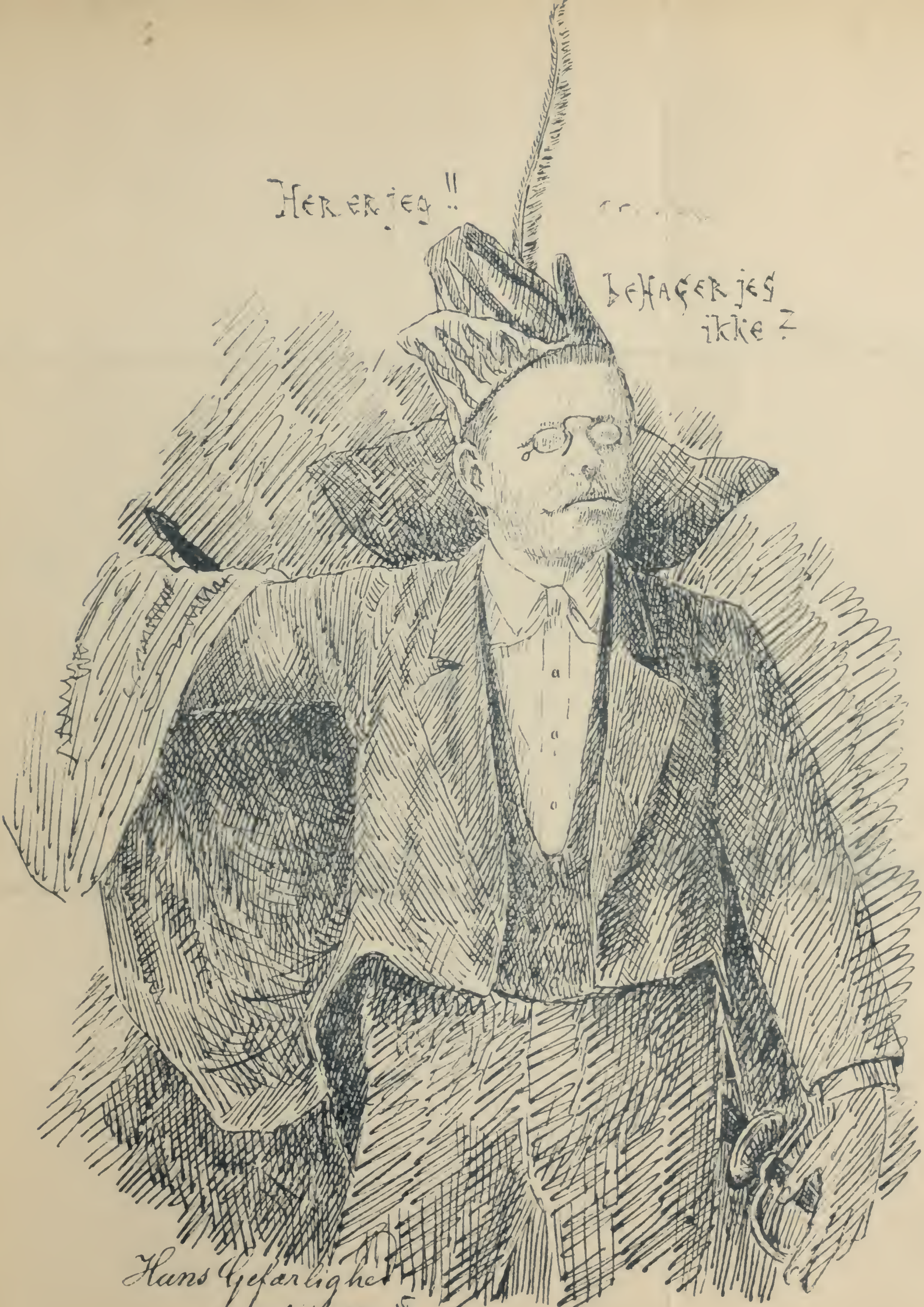
Her er jeg!! ......
behager jeg ikke?
Hans Gefarlighet
d: 31/1, 88

Mel. Den evigglade Kobbersmed.

For **Christensen** er ikke stor, men han er „vældig rar“,
og derfor mange Venner samme **Christensen** han har;
han stridig er, men gjør dog ikke nogen Kat Fortræd,
og Osteskorper la'er han ligge hyggeligt i Fred.
Og saa tænk hans Sang!
Jo han er en „Don Juan“,
og hans Stemme har en „mefistofælisk“ Klang,
naar til Roserne mellem Havens Publikum
den „gamle Skarnbasse“ synger kjælent sit „Sum-Sum“.

Men Vennerne af **Christensen** har havt en stor Forskrækkelse, for rare **Christensen** har været ganske væk.
I theologisk Videnskab han rent begravet laa;
kun sjeldent man et lille Glimt af Raden kunde faae.
Og hans Røst blev „stumm“,
og hans Tanke den blev dum,
og han stønnede: „Jeg har ikke mere Rum!
„Hvis af Kundskabs Fad endnu meer jeg sluge skal,
„saa ender nok Ballonen med at revne med et Knald“.

Dog slog han ingen Revne; han var stærk, om ikke stor,
og trak det hele Vognmandslæs op til Examen, hvor
den indeklemte Videnskab foer ud af hans Ballon
som Kugler og Kardæsker af en Nordenfeldts-Kanon.
Ja galant det gik,
og enhver Professor fik
nu Besked, hvor David kjøbte Øllet, paa en Prik;
med sit Mundtøi slog han som Samson stolt og staut
og stredes med Philistrene, indtil han fik sit „laud“.

Nu drager han afsted som Kandidat til Pavens Stol
og kjører i en Droschke i Triumf til Capitol
for der at takke Guderne; og hvis ei nogen slem
Brigant ham ta'er ved Vingebeen, han kommer atter hjem.
Og saa er det bedst,
at han Kaldsbrev faaer som Præst
og en Præstegaard,
Kone, Grisse, Køer og Faar
og en Have til med Salat, Spinat og Kaal. —
Men nu maa samme **Christensen** først nøies med en Skaal.

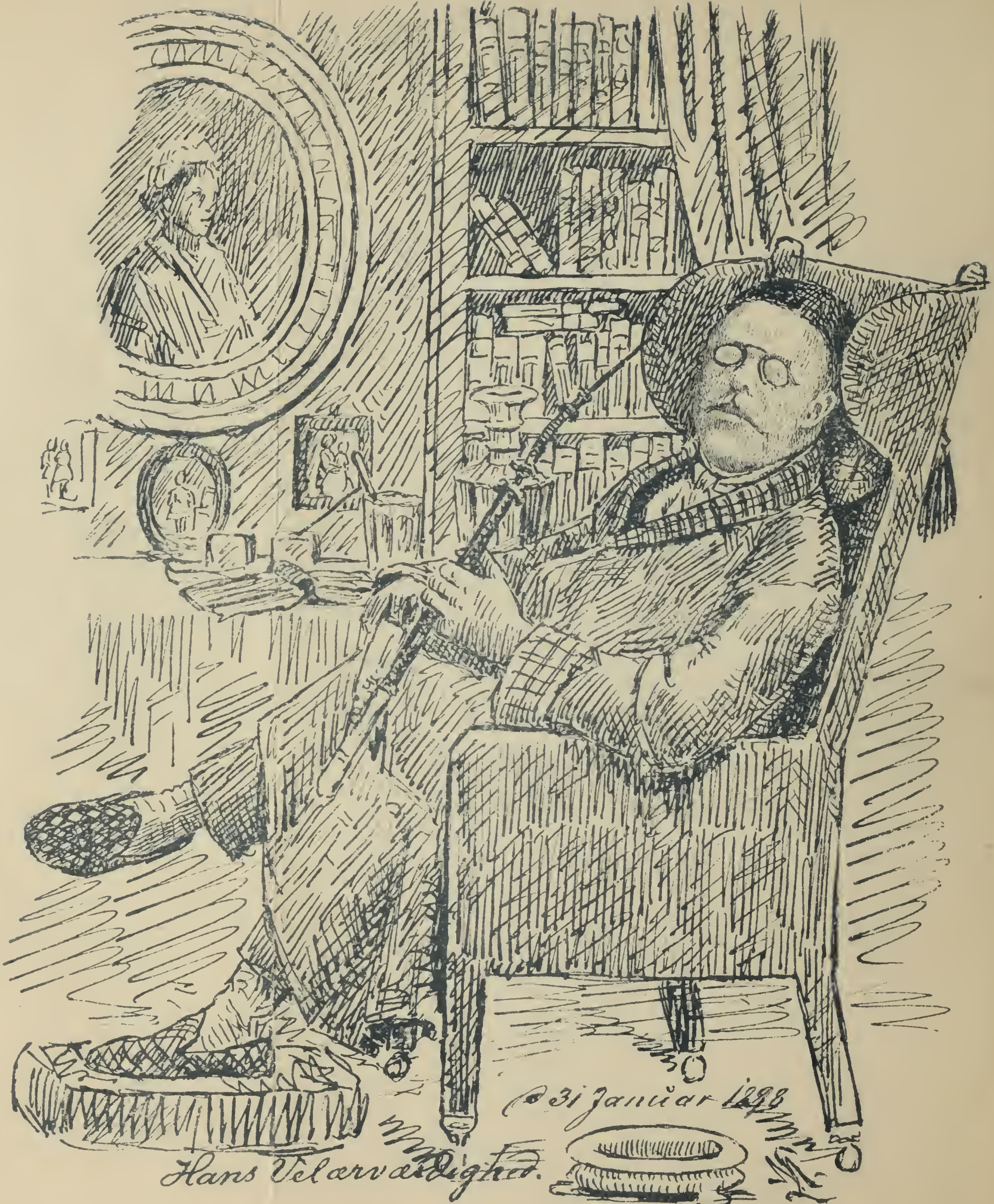
31 Januar 1888

Hans Velærværdighed.